

Xavier Duran

Nuclears: tecnologia i economia

S'ha tornat ecologista, el sector nuclear? Qualsevol ho diria, ja que un dels arguments que més es repeteix a favor d'aquest tipus d'energia és que no produeix emissions de diòxid de carboni, per tant, permet lluitar contra el canvi climàtic. Tampoc no és l'únic argument que el sector aporta. Parlen de preu del petroli i del creixement de la demanda d'energia. L'energia nuclear, a partir d'aquests fets, sembla estar-se revifant. Alguns països europeus opten per tornar a construir reactors i d'altres s'ho estan pensant. Però, des del punt de vista econòmic, realment val la pena construir més reactors?

Parlem primer de la lluita contra el canvi climàtic. Si actualment hi ha 441 reactors nuclears al món, perquè tinguessin una reducció significativa de l'efecte hivernacle el nombre s'hauria de triplicar. Són xifres d'un estudi del Massachusetts Institute of Technology (MIT) de Boston. Així es reduiria al voltant del 25% l'increment d'emissions previst per al 2050. Un altre estudi, en aquest cas del Natural Resources Defense

Council, assenyalava que reduir 0,2 graus la temperatura mitjana basant-se en l'energia nuclear requeriria tenir 700 centrals el 2050 i mantenir aquesta quantitat durant cinquanta anys. Com que moltes de les actuals i de les noves s'hauran d'anar tancant, l'estudi afirma que caldria construir-ne 1.200.

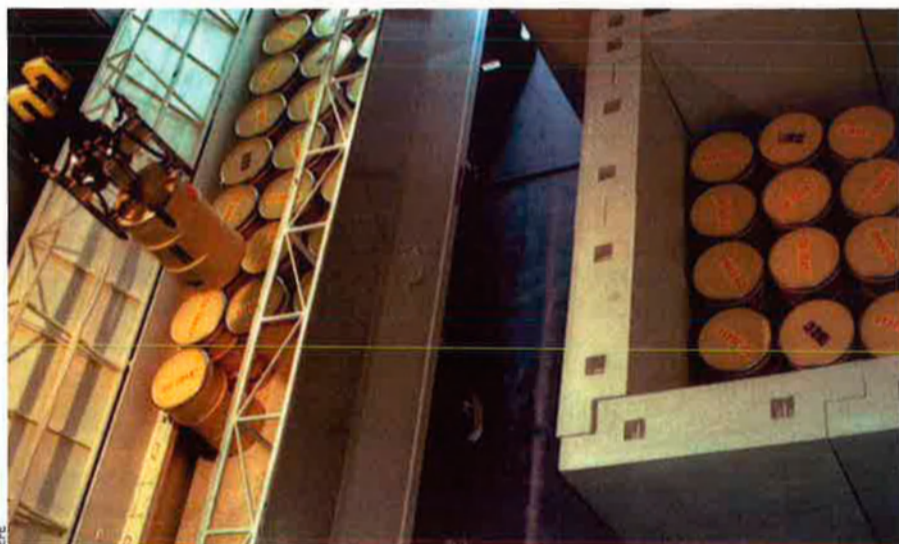
I tot això, per una petita reducció de les emissions, interessant sempre però que no soluciona el problema. Al mateix temps caldria promoure les energies renovables i sobretot l'estalvi i l'eficiència. Però, quedarien diners per a tot això si s'opta per un programa nuclear tan ambiciós?

D'entrada, les nuclears requereixen inversions inicials molt elevades. Recuperar les inversions depèn molt dels tipus d'interès, que ara són baixos. Però si un preu del petroli elevat fa interessant l'energia nuclear, cal pensar que l'augment del cru també sol provocar un augment de la inflació i dels tipus d'interès, per tant, encariaria l'amortització de les inversions nuclears.

D'altra banda, les nuclears tenen dos grans problemes: el desmantellament i els residus. En el segon cas, es tracta de mantenir els residus d'alta activitat en lloc segur durant més de cent mil anys, un termini tan llarg que pràcticament és impossible assegurar la fiabilitat de cap dipòsit, ni tan sols dels geològics profunds –sense parlar del cost–. Quant al desmantellament, juntament amb les dificultats tècniques hi ha també arguments econòmics. Institucions com el Tribunal de Comptes francès han alertat que les empreses privades no fan prou provisió de fons per fer-hi front i que això acaba sent pagat per l'estat. Per què no fan provisió de fons? Primer, perquè el cost real d'un desmantellament es desconeix. I segon, perquè, si en fessin, haurien de vendre el quilowatt/hora a preus altíssims. El desmantellament de les dotze nuclears britàniques més antigues, per exemple, costarà uns 100.000 milions d'euros.

Són costos inassumibles per qualsevol empresa privada, però operacions imprescindibles tard o d'hora. Són costos que acabem pagant entre tots, mentre els beneficis de l'explotació han anat a mans privades.

No hem de descartar que la tecnologia porti solucions al problema dels residus o a una part del problema. Però tampoc no ho podem assegurar. Per això, de moment, amb l'energia nuclear, tret que l'estat aportí milions i milions d'euros, els números no surten. Afegim-hi que l'urani tampoc no és inesgotable. I posem-hi un darrer argument: pintar l'energia nuclear com la solució fàcil a una demanda creixent d'energia fa oblidar que l'estalvi i l'eficiència són un dels elements imprescindibles per fer front a aquest problema. Anar creant el miratge que a més demanda el que cal és més producció és emascarar el problema i agreujar-lo.

Les nuclears tenen dos grans problemes: el desmantellament i els residus.

“Les nuclears tenen dos grans problemes: el desmantellament i els residus. En el segon cas, es tracta de mantenir els residus d'alta activitat en lloc segur durant més de cent mil anys, un termini tan llarg que gairebé és impossible assegurar la fiabilitat de cap dipòsit, ni tan sols dels geològics profunds –sense parlar del cost”